

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 1249/23
29.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милимира Лукића, председника већа, Оливере Анђелковић и Маје Илић, чланова већа, са вишим саветником Јеленом Савић записничарем, у кривичном предмету против **окривљеног АА**, због кривичног дела убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 КЗ, одлучујући о жалбама јавног тужиоца ВЈТ у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Николића, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду б К.бр. 530/22 од 26.07.2023. године, у седници већа одржаној у одсуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана **29.01.2024. године**, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду и браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Николића, па се пресуда Вишег суда у Београду бК.бр. 530/22 од 26.07.2023. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду бК.бр. 530/22 од 26.07.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 5 у вези става 2 КЗ, те је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју му се урачунава време проведено у притвору, који му је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр. 297/22 од 18.07.2022. године, а који притвор му се рачуна од 16.07.2022. године, када је лишен слободе, па до 26.07.2023. године, када му је притвор укинут. На основу одредбе члана 264 став 4 у вези са чланом 261 став 2 ЗКП, окривљени је ослобађен дужности плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала и исти падају на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- јавни тужилац ВЈТ у Београду, из свих законских разлога, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или исту преиначи тако што ће окривљеном огласити кривим због кривичног дела убиство у покушају и осудити га на казну затвора предвиђену законом, а уколико нађе да се у радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121 став 5 у вези става 2 КЗ, да га осуди на казну затвора у дужем временском трајању;

- бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Николић, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи побијану пресуду утолико што ће окривљеном изрећи најблажу казну за предметно кривично дело.

У одговору на жалбу, бранилац окривљеног АА, адвокат Никола Николић је предложио да се жалба јавног тужиоца ВЈТ у Београду одбије као неоснована.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је у свом поднеску Ктж.бр. 1338/23 од 22.11.2023. године, предложио да се жалба јавног тужиоца ВЈТ у Београду усвоји као основана, првостепена укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или преиначи у смислу тужичевог жалбеног предлога, а да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања, који су истакнути у изјављеним жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

- жалбе су неосноване.

Жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Београду, првостепена пресуда се побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, указивањем да су разлози пресуде потпуно нејасни и у знатној мери противречни, што је довело до погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене кривичног закона. Наиме, погрешно суд закључује да окривљени није поступао са умишљајем у стању битно смањене урачунљивости да оштећеног лиши, односно покуша да лиши живота, имајући у виду исказ окривљеног, у коме је навео да је нож био прилично оштар, да је животно нелогично да је окривљени одмах након критичног догађаја истрчао за оштећеним са ножем у рукама, што имплицира на умишљај као облик виности да се “жртва ипак докрајчи до краја”, а што је поткрпљено исказима испитаних сведока ББ и ВВ. Закључак суда је у супротности и са судско-медицинским вештачењем, које је суд такође у потпуности прихватио, а којим је утврђено да је оштећени најмање једним убодом врха сечива ножа задобио секотину коже и меких ткива леве половине грудног коша, што указује да се ради о највиталнијем делу тела у пределу срца, због чега је оштећени хитно оперативно лечен, а која повреда спада у групу механичких повреда и представља тешку телесну повреду опасну по живот, при чему је смртни исход спречен искључиво благовременим и адекватним лечењем. Суд погрешном анализом изведених доказа извлачи погрешан закључак да окривљени није извршио кривично дело које му

се ставља на терет, будући да је умишљај окривљеног да оштећеног лиши живота произлази из околности самог догађаја, односно чињенице да је ножем дужине 28 цм, сечива око 14 цм, оштећеном задао тешку телесну повреду опасну по живот, да је затим истрчао за оштећеним са ножем у рукама, да је истрајавао у намери да угрози живот оштећеног, те да је само случајност спречила да оштећени критичном приликом буде лишен живота. Такође, суд није ценио чињеницу да је окривљени са блиског одстојања задао ударце ножем оштећеном у пределу тела где се налазе витални органи, те да до смрти није дошло само због благовремено предузете хируршке интервенције, при чему суд губи из вида локацију нанетих повреда, што управо указује на закључак да његов умишљај није био усмерен на начин телесних повреда, већ на лишење живота.

Међутим, насупрот овако изнетим жалбеним наводима јавног тужиоца ВЈТ у Београду, по налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд нашао да из свих изведених доказа, ближе наведених у образложењу побијане пресуде које је правилно ценио, произлази да је окривљени критичном приликом извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 5 у вези става 2 КЗ, о чему је дао јасне, уверљиве и аргументоване разлоге у образложењу пресуде.

Наиме, правилно је првостепени суд ценећи одбрану окривљеног и исказ оштећеног ГГ, те исказе сведока ББ и ВВ, као и бројне писане доказе у списима предмета, утврдио да је критичног дана дошло до вербалног, а потом физичког сукоба између окривљеног и оштећеног, да је окривљени задобио повреде у виду хематома на левом оку повреду иза левог ува и изнад леве обрве коју му је нанео оштећени, који га је након краће вербалне расправе физички напао, тако што га је ударио десном руком у леву слепоочницу, ухватио рукама за врат и стезао, а да је оштећени том приликом задобио тешку телесну повреду опасну по живот, ближе описану у изреци пресуде, коју му је нанео окривљени, тако што га је предметним ножем убо у леву пекторалну регију у дужини од око 20 мм, те је из наведених доказа утврђено да је оштећени и након што је задобио повреду изашао из куће, да је од стране полиције затечен на аутобуском стајалишту, након чега му је пружена медицинска помоћ, а да је окривљени затечен на адреси где се критични догађај и десио, где је лишен слободе, да су се у тренуцима након критичног догађаја на идентичан начин изјашњавали сведоци ББ, ДД и ВВ, који нису били очевици самог критичног догађаја, али су сагласно навели да је из куће прво изашао крвав оштећени, да се држао за груди и рекао је “убоде ме, зови Хитну убоден сам ножем”, да је за њим изашао и окривљени такође крвав, да му је глава била крвава, јер му је била разбијена аркада, да је имао нож у рукама, у ком делу је исказе сведока суд прихватио, налазећи да су међусобно сагласни и у сагласности са осталим изведеним доказима.

Правилно је првостепени суд, ценећи исказ оштећеног, исти прихватио у делу у коме је навео да се критични догађај одиграо у кући у ... у којој је живео као подстанар и у којој му је окривљени био цимер од кога је позајмио новац и да је 16.07.2022. године њихов сукоб избио због тог новца и то најпре вербални, као да га је и окривљени убо ножем у пределу груди са леве стране, да је он у том тренутку истрчао из куће да тражи помоћ. Притом, исказ оштећеног у преосталом делу није прихватио, будући да је исти контрадикторан и у супротности са осталим доказима, о чему се суд детаљно изјашњавао на страни 15. образложења пресуде, те правилно нашао да се оштећени у различитим фазама поступка различито изјашњавао, због чега суд његов

исказ није могао да прихвати, при чему је оставио је могућност да се догађај одиграо на начин како је описао окривљени, те имајући у виду да се оштећени сећа детаља који говоре у прилог навода оптужнице, а не и делова критичног догађаја који би ишао на његову штету, правдајућинесећање попијеним алкохолном, то је правилно првостепени суд део исказа оштећеног који се односи на сам критични догађај није прихватио, јер је исти оповргнут осталим доказима изведеним на главном претресу и то исказима сведока који су се изјашњавали о личности окривљеног и оштећеног, као и писаним доказима у виду медицинске документације на име окривљеног, које повреде искључују могућност да су настале на начин како је то описао оштећени.

Надаље, правилно је првостепени суд, ценећи одбрану окривљеног, прихватио наводе окривљеног да је предметног дана у његову собу ушао оштећени, након чега су се вербално сукобили око новца, у току које расправе је оштећени физички напао окривљеног, тако што га је ударио десном руком у пределу леве слепоочнице, ухватио рукама за врат и стезао га, којом приликом је окривљени узео кухињски нож са дрвеном дршком и њиме убо оштећеног у леву пекторалну регију, нанео му тешку телесну повреду опасну по живот, ближе описану у изреци пресуде, а што је потврђено и медицинском документацијом на име окривљеног. Такође, суд је правилно прихватио део одбране окривљеног да је у току физичког напада од стране оштећеног у циљу одбране од напада дохватио нож којим је убо оштећеног и нанео му тешку телесну повреду, будући да је у складу са изјашњењем судског вештака психијатра др Бојане Кецман, која је на главном претресу изјавила да је критичном приликом дошло до наглог пораста афективне напетости са кључним садржајем афекта страха високог интензитета и да ако постоје друге компоненте које ће суд утврдити, може бити саставни део стања јаке раздражености, при чему је суд имао у виду да је одбрана окривљеног у овом делу потврђена и налазом и мишљењем Биолошког факултета Универзитета у Београду из кога је утврђено да је окривљеног повређен у нападу који је започео оштећени.

Имајући у виду напред наведено, жалбене наводе јавног тужиоца ВЈТ у Београду, којима се указује да је оштећени критичном приликом имао умишљај да лиши живота оштећеног, овај суд оцењује неоснованим, будући да правилно првостепени суд није прихватио квалификацију кривичног дела које је постављена у оптужници ВЈТ - да је окривљени извршио кривично дело убиство у покушају из члана 113 у вези са чланом 30 КЗ. Наиме, током поступка из свих изведених и правилно цењених доказа утврђено је да је окривљени у конкретној ситуацији оштећеном нанео тешку телесну повреду опасну по живот на мах, а не у намери лишења живота оштећеног, из разлога што је утврђено да је најпре оштећени ушао у собу у којој се налази окривљени, да је први започео вербалну расправу око новца са окривљеним, да га је оштећени потом физички напао, при чему се суд непосредно уверио у физичку конституцију окривљеног и оштећеног, и то да је окривљени ситније грађе, низак растом, без изражених мишића, док је за разлику од конституције окривљеног, оштећени виши растом, увежбаног тела и мишића, при томе имао у виду разлику у старосној доби од 35 година, те правилно утврдио да је оштећени најпре ударио десном руком окривљеног у леву слепоочницу, ухватио га рукама за врат и стезао га, када је окривљени задобио повреде на левом оку, иза левог ува и изнад леве обрве, којом приликом је окривљени плашећи се за свој живот, доведен без своје кривице у јаку раздраженост, што је утврђено налазом и мишљењем судског вештака др Бојане

Кецман, дохватио кухињски нож са дрвеном дршком и убо оштећеног у леву пекторалну регију наневши му тешку телесну повреду опасну по живот, након чега је оштећени истрчао из собе окривљеног.

Поред тога, правилно је суд прихватио исказе сведока ББ и ВВ који су описали окривљеног, наводећи да се ради о мирном и повученом човеку, који није агресиван и који никада није правио било какве проблеме, док су се за оштећеног изјаснили да се ради о особи која је агресивне, конфликтне и незгодне нарави, те је поред тога психијатријским вештачењем окривљеног утврђено да на плану понашања окривљени испољава умерено екстравертну оријентацију и социјабилност, али истовремено се уочавају несигурност и осећај нелагодности, у интерперсолним ралацијама избегава ситуације које захтевају директну конфронтацију, прихвата компромисна решења или се повлачи и одустаје од сопствених захтева, дакле не показује знаке агресивности или конфликтности.

Без утицаја на другачију одлука суда су и наводи јавног тужиоца да је окривљени након извршења дела изашао за оштећеним и наставио да трчи за њим са ножем у рукама, будући да исти немају упориште у изведеним доказима, јер из изведених доказа нико није потврдио да је видео окривљеног да јури оштећеног, затим да га јури ножем како би га докрајчио, те су овакве тврдње изнете у жалби неприхватљиве и оцењене као неосноване од стране овог суда.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон, када је нашао да је окривљени извршио кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 5 у вези става 2 КЗ, у стању битно смањене урачунљивости, при чему је био свестан свога дела чије извршење је хтео и свестан његове забрањености, те је тешко телесно повредио оштећеног, због које повреде је оштећеном у опасност доведен живот, поступајући на мах доведен без своје кривице у јаку раздраженост нападом од стране оштећеног, због чега га је правилно првостепени суд огласио кривим за предметно кривично дело.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији која је изречена окривљеном, поводом изјављених жалби, по налажењу овог суда, правилно је првостепени суд од олакшавајућих околности на страни окривљеног ценио коректно држање током поступка, а од отежавајућих околности његову ранију вишеструку осуђиваност, па је окривљеног за предметно кривично дело осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју ће му се урачунати време проведено у притвору ближе описано у изреци пресуде, правилно налазећи да је овако изречена казна сразмерна тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљеног, побудама из којих је дело учињено, те јачини угрожавања односно повреде заштићеног добра, те имајући у виду околности под којима је кривично извршено, правилно нашао да ће се општа сврха изрицања кривичних санкција и општа сврха кажњавања прописана чланом 4 и 42 КЗ испунити изреченом казном и у довољној мери утицати на окривљеног да убудуће не врши оваква, а ни слична кривична дела.

Жалбом јавног тужиоца ВЈТ у Београду се указује да је суд погрешно ценио олакшавајуће околности на његовој страни, ценећи његово коректно држање пред судом, а да није у довољној мери ценио степен умишљаја окривљеног, наступеле

последнице, односно да је оштећеном нанео тешку телесну повреду опасну по живот, због чега би се казном затвора у дужем временском трајању могла остварити сврха кажњавања.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Николе Николића се указује да је окривљени изазван агресивним нападом и понашањем оштећеног, да је без своје кривице доведен у ситуацију да се бори за свој живот, те да се у конкретном случају и блажом казном може постићи иста сврха, односно да се и блажом казном може постићи сврха кажњавања, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција.

Апелациони суд у Београду је ценио овакве жалбене наводе јавног тужиоца ВЈТ у Београду и браниоца окривљеног, којима се првостепена пресуда побија у делу одлуке о кривичној санкцији, али је нашао да је првостепени суд дао адекватан значај свим околностима на страни окривљеног, како олакшавајућим тако и отежавајућим, те изрекао кривичну санкцију по мери и врсти којом ће се у потпуности остварити сврха кажњавања, те правилно нашао да је наведена казна довољна за изражавање друштвене осуде за кривично дело, јачање морала и учвршћивање обавезе поштовања закона, при чему се у изјављеним жалбама не истичу неке чињенице и околности које нису цењене од стране овог суда, а које би биле од утицаја на другачију одлуку у овом делу.

Сходно напред изнетом, а на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Јелена Савић,с.р.**

**Председник већа–судија
Милимир Лукић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић